

Caballero

av

Cristina Ramirez

När jag kommer in till El Arranque ber jag om få sitta mot väggen. Tycker att det blir bättre så för när man sitter i mitten av salongen är det svårt, för mig, att få ögonkontakt med dansarna som sitter bakom mig.

Dessutom, trots att man är övertygad om att blicken gäller en själv, om det är många runtomkring, kan det hända att uppbudningen gäller en annan som sitter bakom. Om man inte har flera rader bakom sig minimerar man den risken. Det handlar om att själv vara medveten om förutsättningarna i lokalen för att maximera möjligheten till att få cabeceo att fungera.

Carlitos, den vänlige kyparen som tar hand om oss gäster vid ingången, vet vad jag gillar och leder mig till en plats på den sidan av salongen som jag brukar sitta på. Nöjd, sätter jag mig och tittar runtomkring på de som dansar och de som sitter.

Efter några tandas ser jag att en man, som jag alltid har drömt om att dansa med, men som aldrig ens har tittat på mig, äntligen, äntligen! tittar på mig och tydligt bjuder upp med hela ansiktet.

Jag njuter alltid av att titta på honom när han dansar med ett drömmande ansiktsuttryckt. Hans, som jag föreställer mig, mjuka abrazo skapar runt kvinnan han dansar med en musikalisk virvel som får hela paret att stråla lycka.

Jag blir överlycklig av att han äntligen bjuder upp mig och tackar ja med hela ansiktet! Jag reser upp mig direkt och med glada steg går fram till pistan och ställer mig vid hörnet.

Men väl där får en chock! För jag ser att den drömmande dansaren omfamnar en annan kvinna! Horror! Jag känner hur en kall känsla av besvikelse dränker mig och står säkert där med öppen mun.

Som nyväckt från en vacker dröm vänder jag mig om och börjar gå tillbaka till mitt bord men ganska snart hör jag att någon ropar: Vänta, vänta, kom vi går och dansar!

Jag vänder mig om och till min förvåning ser jag att El Habitué, en mycket speciell och nästan bohem dansare står framför mig. Han sitter alltid vid hörnet, klädd i väldigt starkfärgade skjortor och brukar kommentera allas dans med humor á la Buenos Aires, som kan vara grym i sin ärlighet.

Han tar mig i handen och under tiden vi går mot dansgolvet säger han högt, som om han ville att alla hörde: la señora reste upp sig för att dansa och hon ska få dansa!

Jag hör att en kvinna kommenterar: Qué caballero! (vilken gentleman).

Innan vi går in i en mjuk abrazo ler jag och säger till honom: jag misstog mig...

- Bua, det kan alla göra, sa han, men det du inte kan göra är att gå som du gjorde fram till pistan!
- Che, låt honom göra jobbet! fortsätter han. Tacka ja till dansen men vänta på din plats att han tar sig besväret att ta sig dit. Om han har missförstått dig kan han alltid fortsätta till toaletten men gå du fram som du gjorde då går det inte att låtsas som ingenting!

Jag blir förtjust över faktum att han, den mest porteño av alla porteños kunde så demonstrativt "rädda" mig när jag missade en av koderna på milongas.

Han gav mig tryggheten att känna att koderna inte är viktigare än mig: Kvinnan bakom koden. Och fick mig att förstå att jag inte behöver springa efter mannen, heller ...

- Han får anstränga sig om han vill dansa med mig repeterar jag för mig själv och tycker att det låter ganska bra faktiskt ...

Efter dansen tackar jag honom för hans gest, som bjudit mig på en mycket rikare upplevelse än en vanlig tanda.

- Un placer! Säger han och lämnar mig vid bordet.